

Mishnah Bekhorot, chapter 3**משנה בכורות פרק ג**

(1) If one buys an animal from a gentile and he doesn't know whether or not it had yet given birth, Rabbi Yishmael says: That born of a goat, in its first year, certainly [is a firstborn and] belongs to the priest; after that, it is a questionable case [of a firstborn, and it is left to pasture until it becomes blemished when it may be eaten by its owner]. That born of a sheep two years old, certainly belongs to the priest; after that, it is a questionable case [of a firstborn]. That born of a cow or a donkey three years old, certainly belongs to the priest; after that, it is a questionable case [of a firstborn and in the case of a doubtful donkey, the owner separates a lamb on its behalf which he retains]. Said Rabbi Akiva to him: If an animal were exempt [from the law of the firstling] only with the birth of [an actual] offspring, it would be as you say, but the fact is [as the Rabbis] said: The sign of offspring in small cattle is a discharge [from the womb, exempting the following offspring from the status of firstborn; this can take place before the year]. In large cattle, the after-birth [which exempts the following offspring from the status of firstborn]; in a woman, the signs are the fetus and the afterbirth. This is the general rule: Wherever it is known that it had given birth [thus, the present offspring is not a firstborn], the priest receives nothing. Wherever it [is known that it] had never given birth, it belongs to the priest. If there is a doubt, it [is left to pasture until it becomes blemished and] is eaten, in a blemished state, by its owners. Rabbi Eliezer ben Yaakov says: If a large, domestic animal [which

א הלוקת בהמה מן הנכרי ואין ידוע אם בכרה ואם לא בכרה, רבי ישמעאל אומר, עז בת שנתה ודאי לכהן, מכאן ואילך ספק. רחל בת שתיים ודאי לכהן, מכאן ואילך ספק. פרה וחמור בנות שלש ודאי לכהן, מכאן ואילך ספק. אמר לו רבי עקיבא, אלו בולד בלבד בהמה נפטרת, ה"ה כדבריה, אלא אמרו, סימן הולד בבהמה דקה, טנוף. ובגסה, שליא. ובאשה, שפיר ושליא. זה הקלל, כל שידוע שבכרה, אין כאן לכהן כלום. וכל שלא בכרה, הרי זה לכהן. אם ספק, יאכל במומו לבעלים. רבי אליעזר בן יעקב אומר,

רבנו עובדיה מברטנורא

א הלוקה. עז בת שנתה. שילדה בתוך שנתה: **ודאי.** אותו הולד לכהן, דקודם לכן לא ילדה: **ספק.** ירעה עד שיפול בו מום ויאכל במומו לבעלים. ואם ספק פטר חמור הוא, מפריש טלה והוא שלו: **טנוף.** אבעבועות של דם שפולטת הבהמה ומראים אותן לרועה חכם ומכיר בהן אם הן מחמת הריון שהפילה ושמא טנפה בתוך שנתה דהוי ספק ולד ונפטרה מן הבכורה, הלכך אפילו עז בת שנתה ספק הוא: **שליא.** כמין ביסוי על העובר שהעובר מונח בה: **שפיר.** למעלה מן השליא קרום שיש בו דם נקשר והוא קרוי שפיר. ורבותי פירשו, חתיכה של בשר שיש בה צורת אדם. ויש אומרים לפיכך

had not yet given birth] has discharged a clot of blood, it [the discharged clot] is buried [this is not because there is a sanctity to the discharge, rather, it is to publicize that the animal had given birth], and it [the mother] is exempt from the law of the firstling. [The *halachah* follows Rabbi Akiva and Rabbi Eliezer ben Yaakov.]

(2) Rabban Shimon ben Gamliel says: If one buys a nursing animal from a

gentile, he need not fear that, perhaps, the offspring [that is suckling] belongs to another [animal; although it is sometimes possible for one animal to nurse without having given birth, still, we say that this is the offspring of the nursing animal and the following offspring is definitely not a firstborn]. If he went among his herd and saw animals which had given birth, for the first time, nursing and animals which had not given birth, for the first time, also nursing, we need not fear that, perhaps, the offspring of this one came to the other, or perhaps, the offspring of the other came to this one [rather, we assume that each is nursing its own offspring and therefore, he can identify the firstborn from whom it is nursing].

(3) Rabbi Yose ben Meshullam says: One who slaughters the firstborn [though there is a prohibition against shearing a firstborn (Deuteronomy 15:19)], first clears space [in the neck area] for the [butcher's] hatchet [i.e., for the place of slaughter] on both sides and plucks the hair [on both sides] provided, however,

רבנו עובדיה מברטנורא

נקראת שפיר לפי שעשויה כשפורת: **ששפעה חררת דם**. שהפילה חתיכת דם: **הרי זו תקבר**. להודיע שנפטרה מן הבכורה. שהרואה שקוברים אותה יודע שהבא אחריו אינו קדוש בבכורה. והלכה כר' עקיבא ובר' אליעזר בן יעקב: **ב אין חוששין שמא בנה של אחרת היה**. שהיא הבא אחריו בכור ספק דנימא הך בהמה לא ילדה מעולם אלא שאהבה את זה בן חברתה, ואי משום דאית לה חלב הא איכא מיעוטא דחולבות אע"פ שאינן יולדות, הא ודאי לא אמרינן, אלא בנה הוא ופטורה מן הבכורה: **מבכירות**. בחורות שלא ילדו עד עכשיו: **אין חוששין שמא בנה של זו בא אצל זו**. דליחוש לכולהו בספק בכורות, אלא ודאי אותן הכרוכין אחר המבכירות הוו בכורות ודאין, והכרוכין אחר שאין מבכירות הוו פשוטין ודאין. והלכה כרבן שמעון בן גמליאל: **ג עושה מקום בקופיץ**. גרסינן. ובגמרא מפרש, תני לקופיץ, כלומר לצורך מקומו של קופיץ תולש שער של צואר.

that he does not remove the wool from its place [and does not do so with an instrument]. And similarly, one may pluck the hair to show the place of the blemish [to an expert to establish if the animal is blemished; these cases are not considered shearing].

(4) If [a portion of] the hair of a blemished firstborn came off on its

own and he placed it in the window [ordinarily one is prohibited from deriving any benefit from the wool of a firstborn], and he subsequently slaughtered the animal, Akavia ben Mahalalel allows [the wool to be used, for just as the slaughter permits the firstborn to be eaten after a blemish, so, too, its wool becomes permissible]. But, the Sages forbid [its use; the Sages fear, that one will postpone slaughtering the firstborn until more of its wool is shed naturally and thus, one may come to work with it. However, the wool on the firstborn, after its slaughter, is made permissible by the slaughter]; these are the words of Rabbi Yehudah. Rabbi Yose said to him: Akavia ben Mahalalel did not allow [and the Sages did not argue] in this case [where there was wool which shed naturally before the slaughter, as everyone agrees that the slaughter makes the wool permissible], rather [they argue] in the case where the hair of a blemished, firstborn was torn away and he placed it in the window, and subsequently the animal died that Akavia ben Mahalalel allows [the use of hair which was shed before it died], but the Sages forbid [both agree that the animal and its wool

רבנו עובדיה מברטנורא

ואין באן משום לא תגזו בכור צאנך, דתלישה ביד לאו גזיזה היא. אבל בכלי ודאי אסור: **וכן מותר לתלוש את השער.** ואפילו לכתחלה, להראות בו לחכם מקום המום. והלכה כר' יוסי בן משולם: **ד עקביא בן מהללאל מתיר.** הצמר בהנאה לכהן: **וחכמים אוסרים.** דאי שריית ליה צמר הנושר מחיים, אתי לאשהויי לבכור כדי שישיר צמרו כל שעה ואתי ביה לידי תקלה שיגוזו ויעבדו בו, ופסולי המוקדשים אסירי בגיזה ועבודה דכתיב תזבח ובשר, תזבח ולא גיזה: **לא בזה התיר עקביא.** כלומר לא בזה עקביא מתיר וחכמים אוסרים, דבשחטו דברי הכל שרי, דמגו דמהניא שחיטה לצמר המחובר בו להתירו לאחר שחיטה, מהני נמי לתלוש ומונח בחלון, ולא נחלקו אלא במת, דאותו צמר המחובר בו טעון קבורה, עקביא מתיר לצמר שנשר ממנו כשהוא בחיים, וחכמים אוסרים, גזירה שמא ישחנו כדי ליהנות בצמר הנושר ממנו כל שעה ואתי למעבד ביה גיזה ועבודה. ופסק ההלכה, דאפילו לאחר שחיטה צמר שנשר ממנו בחיים אסור: **צמר המדובלל.** שלא נתלש

ובלבד שלא יזיזנו ממקומו. **וכן התולש את השער לראות מקום המום: ד שער בכור בעל מום שנשר והניחו בחלון ואחר כך שחטו, עקביא בן מהללאל מתיר, וחכמים אוסרין, דברי רבי יהודה. אמר רבי יוסי, לא בזה התיר עקביא, אלא בשער בכור בעל מום שנשר והניחו בחלון ואחר כך מת, בזה עקביא בן מהללאל מתיר, וחכמים אוסרין.**

which did not shed must be buried].
Where the wool of a firstling is loosely
connected [to the skin], then [after its
slaughter and skinning], that part

הַצֶּמֶר הַמְדּוּבָלָל בְּבִכּוֹר, אֶת שֶׁהוּא נִרְאֶה מִן
הַגִּזָּה, מֵתֵר. וְאֵת שְׂאִינּוֹ נִרְאֶה מִן הַגִּזָּה,
אֲסוּר:

which appears with [the rest of] the wool is permissible, but that which [sticks
out and] does not appear [level] with [the rest of] the wool, is [considered as
having been shed before the slaughter and is] forbidden [as the *halachah* follows
the Sages].

רבנו עובדיה מברטנורא

לגמרי אבל מחובר הוא עם הצמר ואינו נופל: **את שנראה עם הגיזה**. כשישחטנו וגוזזו לאחר
שחיטה, ויהא הצמר המדובלל נראה עם שאר הגיזה ואינו נראה כמופרש ממנו, מותר כשאר הגיזה;
ושאינו נראה עם הגיזה. שיצא חוץ יותר מדאי וניכר לכל (שמדובלל) (שמובדל) מן הגיזה: אסור.
כמי שנשר לגמרי קודם שחיטה. וסתמא כרבנן דפליגי עליה דעקביא, דהלכתא כוותייהו: